04/12/2019

Ευλαβικό Αφιέρωμα εις τον Μακαριστόν Μητροπολίτη Λαγκαδά κυρόν Σπυρίδωνα – ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος

Εὐλαβικόν Ἀφιέρωμα εἰς τόν μακαριστόν Μητροπολίτην Λαγκαδᾶ κυρόν Σπυρίδωνα ἐπί τῇ συμπληρώσει 10 ἐτῶν ἀπό τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας του.

Πρωτοπρεσβυτέρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου π. Ἀναστασίου Παρούτογλου

Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ, Λητῆς καί Ρεντίνης

«Λαγκαδᾶ Σπυρίδωνα ἐπαινῶν, τήν εὐσέβειαν, τήν σταθεράν ἐμμονήν

εἰς τάς ἁγίας παραδόσεις

καί τόν χριστιανικόν βίον ἐπαινέσομαι»

Γόνος εὐσεβοῦς καί πολυμελοῦς οἰκογενείας ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ κυρός Σπυρίδων (κατά κόσμον Σωτήριος Τραντέλλης) γεννήθηκε τό 1926 στή Θεσσαλονίκη, στήν ὁποία ἔλαβε την ἐγκύκλιο μόρφωση καί σπούδασε τήν Ἱερά τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμη στό ἐκεῖ Πανεπιστήμιο.

Ἐκπληρώνοντας τίς στρατιωτικές του ὑποχρεώσεις ἐκάρη μοναχός στήν Ἱερά Μονή Κοιμήσεως Θεοτόκου Πεντέλης τό ἔτος 1952 καί το ἴδιο ἔτος χειροτονήθηκε διάκονος καί πρεσβύτερος.

Ὑπηρέτησε ὡς καθηγητής στό Διδυμότειχο καί τήν Καστοριά, ὡς στρατιωτικός

ἱερεύς, ὡς ἐφημέριος τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ζωοδόχου Πηγῆς Ἑπταλόφου καί Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Θεσσαλονίκης, ὡς ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Θεοδώρας, τήν ὁποία ἀνοικοδόμησε ἐκ βάθρων. Τέλος ὑπηρέτησε στήν Ἱερά Μητρόπολη Κασσανδρείας ὡς Ἱεροκῆρυξ καί Πρωτοσύγκελλος αὐτῆς.

Τό ἔτος 1967 ἐξελέγη Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ. Χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος στίς 26 Ἰουνίου καί ἐνθρονίσθηκε στίς 16 τοῦ ἑπόμενου μήνα.

Ὁ πιστός λαός τῆς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ «ἀγαλλομένῳ ποδί» ὑποδέχθηκε μέ θερμές ἐκδηλώσεις τό σεπτό ποιμενάρχη του, ἄνδρα πλήρη πίστεως, ἀγάπης, φρονήσεως καί συνέσεως Ἁγίου Πνεύματος. Καί ὁ φιλάρετος Ἐπίσκοπος ἐπιδεικνύει ἄμεσα τά τάλαντα τῆς εὐγλωττίας, τῆς ἐργατικότητος καί τῆς φιλαδελφίας. Δίδει μαρτυρία Χριστοῦ. Γίνεται «ὑπογραμμός Κυρίου ἵνα ὁ λαός ἐπακολουθήσῃ τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ»(Α΄ Πέτρ. 2,21).

Ἀμέσως μετά τήν ἐνθρόνισή του ἐπιδόθηκε σ’ ἕνα ἀπερίγραπτο πνευματικό καί κοινωνικό ἔργο. Πίστευε ὅτι ἡ ἀνάδειξη ἱκανῶν στελεχῶν συνεργατῶν καί ἡ καλλιέργεια τῶν ψυχῶν τοῦ λαγκαδιανοῦ λαοῦ θά ἀποδώσει πλεῖστους καρπούς. Τό

ποιμαντικό ἔργο, τό ὁποῖο ἐπετέλεσε ἐπί 42 ἔτη εἶναι τεράστιο καί δέν δύναται νά ἀποτυπωθεῖ σέ λίγες μόνο γραμμές ἤ λίγες σελίδες. Μόνον ὁ Θεός τό γνωρίζει σέ βάθος σέ ὅλη του τήν ἔκταση, διότι ἐρχόμενος στό Λαγκαδᾶ δέ βρῆκε τίποτε ἀπολύτως καί ἄρχισε ἐκ τοῦ μηδενός. Σέ ὑπόμνημά του προς τήν Ἱερά Σύνοδο μεταξύ τῶν ἄλλων ἀναφέρει: «Εἰς τήν πλέον πτωχήν αὐτήν Μητρόπολιν ἐξελέγημεν Ἐπίσκοπος τό ἔτος 1967 καί ὁ προϋπολογισμός της ἀνήρχετο εἰς 110.000 δρχ. κατ’ ἔτος. Ἐλάβομεν ἀπό τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Θεσσαλονίκης τό ποσόν τῶν 8.500 δρχ. προς ἵδρυσιν, ἀφοῦ δέν ὑπῆρχεν οὔτε ἕνα γραφεῖον. Καί λέγομεν ὅτι μόνον αἱ σφραγῖδες ἐκόστισαν 15.000 δρχ., ἐπί ἔτη ἐνοικιάζαμεν δύο μικρά δωμάτια καί τά μόνα πού εἴχομεν ἕνα ράντζο, μία κατσαρόλα καί μία γκαζιέρα. Ἕνα τηλέφωνο τοῦ στρατοῦ, ἕνα τζίπ τοῦ στρατοῦ χωρίς πόρτες καί μίαν κάπαν ποιμενικήν διά τό ψῦχος. Μόνος ἐγώ καί γραμματεύς καί ταμίας καί συντάκτης τῶν μισθολογικῶν καταστάσεων. Ἀποροῦμεν πῶς ἀντέξαμεν».

Ὡς στοργικός ποιμενάρχης ἔστρεψε τό ἐνδιαφέρον του σέ ὅλα τά ἐπίπεδα. Ἀνήγειρε τό Μητροπολιτικό οἴκημα δίπλα στόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό τῆς Ἁγίας

Παρασκευῆς. Ἀνήγειρε τό Ἐπισκοπεῖο τῆς Λητῆς, στό ὁποῖο διέμενε μέχρι τῶν σεισμῶν τοῦ 1978 καί ἀργότερα παραχωρήθηκε γιά νά καταστεῖ ἰατρεῖο πασχόντων συνανθρώπων μας.

Ἐπί τῶν ἡμερῶν του ἀνεγέρθησαν περικαλλέστατοι ναοί ὡς τῆς Κοιμ. Θεοτόκου Λαγκαδᾶ, τοῦ Ἁγ. Νικολάου Λαγυνῶν, τῶν Ἁγ. Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Ἀσσήρου, Κοιμ. Θεοτόκου Βασιλουδίου, Κοιμ. Θεοτόκου Δρυμοῦ, Ἁγ. Παρασκευῆς Κολχικοῦ, Κοιμ. Θεοτόκου Ἁγίου Βασιλείου, Προφ. Ἠλιού Νικοπόλεως, Ἁγ. Γεωργίου Ξυλοπόλεως, Κοιμ.Θεοτόκου Κρυονερίου καί Ἁγ. Ἀθανασίου Καβαλαρίου. Ἄλλοι δέ Ναοί ἀνακαινίσθηκαν ἐκ βάθρων ὡς ὁ Μητροπολιτικός Ναός τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, τῆς Ἁγ. Κυράννης Ὁσσης, τοῦ Ἁγ. Γεωργίου Σοχοῦ, Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀσκοῦ, Ἁγ. Δημητρίου Ἀναλήψεως καί Ἁγ. Ἀθανασίου Σχολαρίου.

Οἱ πολυπληθεῖς Ἱερές Μονές καταδεικνύουν σαφέστατα τήν ἀγάπη τοῦ Μητροπολίτου πρός τό μοναχικόν πολίτευμα. Ἡ Ἱερά Μονή τῆς Ἁγίας Τριάδος Πέντε Βρύσεων, ἡ ὁποία ἦταν καί τό κατάλυμα τοῦ Ποιμενάρχου, τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Σοχοῦ, τοῦ Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου, τῶν Ἀρχαγγέλων Βασιλουδίου, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ Ἁγίου Βασιλείου καί τό Μετόχιο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δοχειαρίου Ἁγίου Ὄρους εἶναι φάροι τηλαυγεῖς ἀκτινοβολοῦντες «Φῶς Χριστοῦ». Τά τελευταία χρόνια ἔλεγε χαρακτηριστικά: «Ὅταν ἤρθαμε στό Λαγκαδᾶ δέν εἴχαμε ποῦ νά μείνουμε καί τώρα δέν ξέρουμε ποῦ να μείνουμε».

Ἡ Στέγη τῶν Γερόντων, τά Ἐντευκτήρια τῶν Νέων, οἱ Ἐκκλησιαστικές Κατασκηνώσεις, τό Διαβαλκανικό Κέντρο – Ξενώνας, ὁ Βρεφονηπιακός Σταθμός ἦταν μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ ἔργα ἀγάπης καί εὐποιΐας τοῦ Μητροπολίτου. Στόν δέ Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Μητροπόλεως, δημιούργημα τῶν χειρῶν του, μιλοῦσε κάθε μέρα δύο καί τρεῖς φορές.

Καί ὡς ποιμενάρχης Μητροπόλεως τῶν Νέων Χωρῶν ὑπεραγαποῦσε κυριολεκτικά τό Σεπτό καί Μαρτυρικό Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο, τό ὁποῖο ὡς φωτοδότης πνευματικός φάρος διαχέει παντοῦ τό τῆς Ὀρθοδοξίας ἅγιο φῶς καί στό ὁποῖο ἀνεφερόταν πάντοτε με δέος καί ἔνδακρυς. Ἔλεγε χαρακτηριστικά: «Ἂν γινόταν καί μποροῦσα νά κάνω στό μπράτσο μου τατουάζ, θά ἔγραφα μέ μεγάλα γράμματα ΦΑΝΑΡΙ». Μιλοῦσε ἐπίσης μέ πολύ σεβασμό γιά τόν Οἰκουμενικό μας Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο, τόν μεγάλο τοῦτο πνευματικό ἀετό τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ ὁποῖος ἀνοίγοντας τίς παμμεγέθεις πτέρυγές του, κατακαλύπτει ὁλόκληρο τόν πνευματικό ὁρίζοντα τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὁ ἴδιος ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἄλλωστε, ὅταν ἔμαθε τά τῆς ἀσθενείας τοῦ Μητροπολίτου, τοῦ ἀπέστειλε ἐπιστολή, στήν ὁποία μεταξύ τῶν ἄλλων ἀνέφερε: «Διά πολλῆς περιβάλλοντες ἀγάπης και ἐκτιμήσεως τήν ὑμετέραν προσφιλῆ Ἱερότητα, μετ’ ἰδιαιτέρας συγκινήσεως ἐπληροφορήθημεν περί τῆς προσφάτου ἀδιαθεσίας αὐτῆς και προαγόμεθα διά τοῦ παρόντος ἡμῶν ἀδελφικοῦ Γράμματος ἵνα ἐκφράσωμεν αὐτῇ τήν βαθεῖαν συμπάθειαν τῆς Μητρός Ἐκκλησίας καί ἡμῶν προσωπικῶς.

Δεόμενοι τοῦ ἰατροῦ τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν Κυρίου ὑπέρ τῆς ἀποκαταστάσεως ταχέως τῆς πολυτίμου ὑγιείας τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος, εὐχόμεθα αὐτῇ τά ἐφετά ἡμῖν αἴσια κατ’ αὐτήν, καί ἐπικαλούμεθα ἐπ’ αὐτήν τήν χάριν καί τό ἄπειρον ἔλεος Αὐτοῦ».

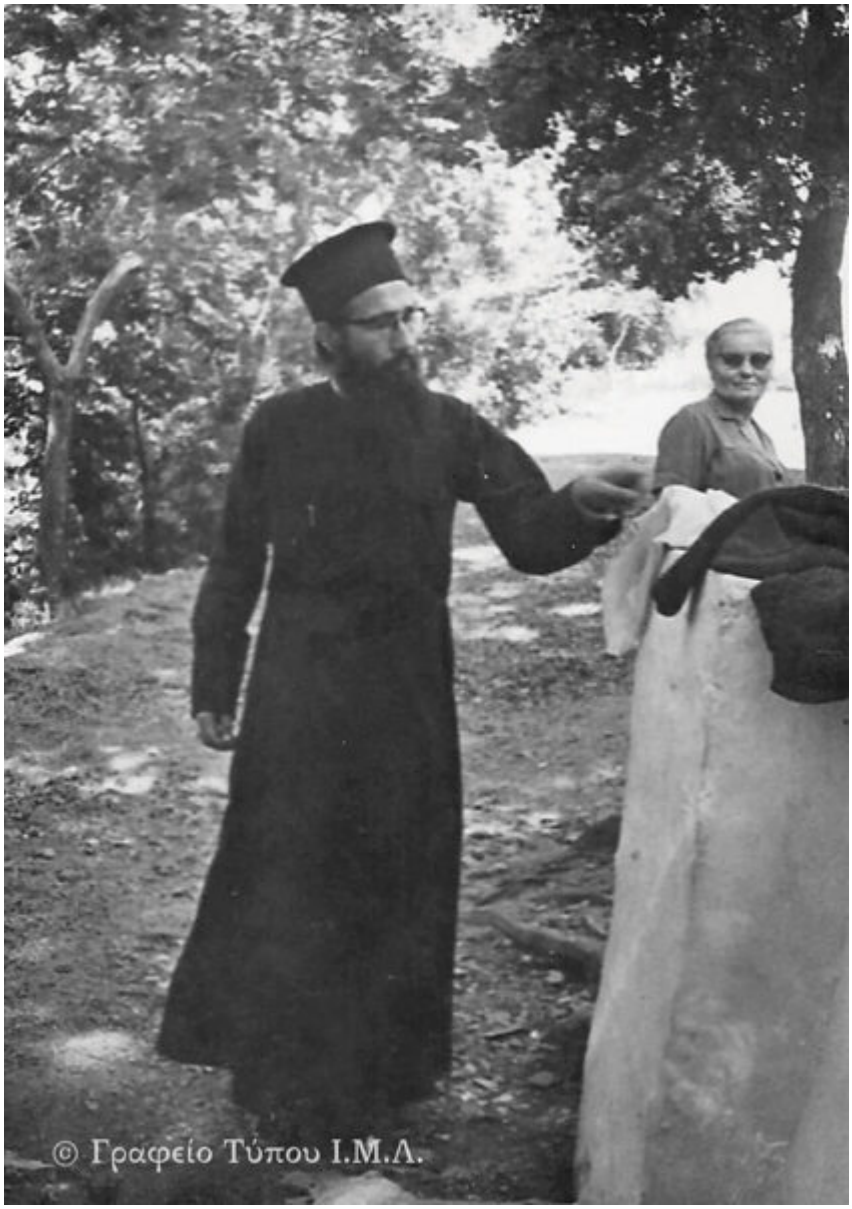

Ἡ σύνεσή του, τό μειλίχιο τοῦ χαρακτῆρος, ἡ μετά θρησκευτικῆς εὐλαβείας στῆς παραδόσεως τά θέσμια, στά ὅσια καί ἱερά τῆς καθ' ἡμᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας προσήλωση καί ἐμμονή καί γενικά ὁλόκληρη ἡ θεοφιλής του πολιτεία τόν ἀνύψωσαν στούς ὑψηλοτέρους ἀναβαθμούς τοῦ πνεύματος καί ἔτσι κατέλαβε ὄχι ἁπλῶς περιφανῆ, ἀλλά πρωτεύουσα θέση στή συνείδηση τῆς Ἀρχιερατικῆς χορείας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

Διά τῆς ἠθικῆς του βιοτῆς καί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς, κοινωνικῆς και ἐθνικῆς προσφορᾶς του, εἰσῆλθε στή χορεία τῶν διαπρεπῶν ἀνδρῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος με τό ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2406/3-7-2002 ἔγγραφό της εὐχαριστεῖ καί συγχαίρει τόν Μητροπολίτη Λαγκαδᾶ Σπυρίδωνα: «ὅτι ἡ ὑμετέρα Σεβασμιότης παρέσχεν ἀβραμιαίαν ξενίαν εἰς νέους

ἐκδρομεῖς ἐκ τῆς περιοχῆς τῶν Σκοπίων, ἐπισκεφθέντες τήν Πατρίδα ἡμῶν μέ ἐπί κεφαλῆς τον Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Βελεσσῶν κ. Ἰωάννην...». Ἔλεγε χαριτολογώντας ὁ Γέροντας στόν Ἐπίσκοπο Βελεσσῶν (πού τότε ἀνῆκε στη σχισματική Ἐκκλησία τῶν Σκοπίων καί σήμερα νόμιμο καί κανονικό Ἀρχιεπίσκοπο Ἀχρίδος): «Ἐσᾶς κανονικά οὔτε καλημέρα δέν πρέπει να σᾶς ποῦμε, ἀλλά σᾶς φιλοξενοῦμε μέ ἀγάπη, γιατί αὐτήν τήν ἀγάπη δίδαξε ὁ Χριστός».

Ὁ Λαγκαδᾶ Σπυρίδων ἦταν εὐπροσήγορος καί μειλίχιος πρός ἅπαντες. Μέ τή χαρισματική του μορφή καί τή μεγάλη ψυχή του ἐνέπνεε, ἐδίδασκε, ἔδιδε πίστη καί θάρρος, γέμιζε τούς πάντες μέ ἐλπίδα. Ἀνῆκε στούς ἥρωες τῆς πίστεως, οἱ ὁποῖοι μιλοῦν μέ τήν καρδιά «ποτέ ἀπό το χρέος μή κινοῦντες». Ἦταν μία θαυμαστή προσωπικότητα, ἕνας ἀσκητής Ἐπίσκοπος. Ἐπρόκειτο γιά μορφή ὄχι συνήθη, μέ ἕναν κόσμο πλούσια πνευματικό, πού σημείωνε τή φυσιγνωμία του καί καθημερινά μεταβάλλονταν σέ ἀπόλυτο σεβασμό καί προσφορά στή χριστιανική κοινωνία τοῦ Λαγκαδᾶ. Ἐμφοροῦνταν ἀπό βαθειές θρησκευτικές πεποιθήσεις καί ἀνιδιοτελεῖς κρίσεις καί μέ βαθύ σεβασμό στήν Ἱερή Παράδοση καί τούς θεσμούς. Ἤθελε τήν

Ἐκκλησία νά στέκεται ψηλά, ὡς θεῖος θεσμός και μάλιστα σέ μιά κρίσιμη ἐποχή πού ἡ Ἐκκλησία μας χρειάζεται ὅλους.

Οὐδέποτε τό βάρος τῆς ἡλικίας του ἐμείωνε τό ἐνδιαφέρον του γιά τη ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ψυχή του παρέμεινε νεανική καί ὁ θεῖος ἔρωτάς του πρός τήν Ὀρθόδοξη χριστιανική ἀλήθεια ἐπτέρωνε τό μυαλό και τήν καρδιά του. Ἡ ζωή του ἦταν μιά συνεχής διδασκαλία, ἕνα φωτεινό παράδειγμα γιά τούς κληρικούς καί γιά τούς πιστούς χριστιανούς.

Τό κήρυγμά του ἦταν ἁπλό, ἀλλά ἔμπαινε στίς ψυχές τῶν ἀκροατῶν του. Τηροῦσε μέ ἀκρίβεια αὐτά πού δίδασκε. Μπροστά του γίνονταν ὅλα ἀληθινά. Τό ψεύτικο χανόταν. Τό ἀληθινό καί τό γνήσιο πρυτάνευε. Ἡ ἐπιβλητική παρουσία του ἔδινε θάρρος γιά πνευματικούς ἀγῶνες.Ἡ Θεία Λειτουργία ἦταν ἡ ζωή του. Κάποτε λειτουργοῦσε κάθε μέρα, σάν τούς ἀσκητές τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τούς ὁποίους ἐκτιμοῦσε βαθύτατα. Ἐπί πολλά χρόνια λειτουργοῦσε κάθε Πέμπτη στό Ναό τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Λαγκαδᾶ. Τοῦ ἄρεσε νά λειτουργεῖ ἐκεῖ μέ ἡσυχία και κατάνυξη. Ἐκεῖ ἔκανε καί τίς περισσότερες χειροτονίες. Ἀλλά καί ὅπου λειτουργοῦσε οἱ πιστοί κατέκλυζαν τό ναό, γιά νά γευθοῦν τή χάρη τῆς Θείας Λειτουργίας, νά ἀπολαύσουν τή μελωδική καί ἐπιβλητική του ψαλμωδία, νά νοιώσουν τή γλυκύτητα τῆς προσευχῆς, νά διδαχθοῦν ἀπό τόν οἰκοδομητικό του

λόγο καί τή σεμνή καί χαρισματική του μορφή καί παρουσία.

Δέν ζητοῦσε τίς πρωτοκαθεδρίες. Οἱ μεγάλες δωρεές τοῦ Θεοῦ δίδονται στούς ταπεινούς τῇ καρδίᾳ, κατά τούς Εὐαγγελικούς λόγους: «ὁ δε ταπεινῶν ἑαυτόν ὑψωθήσεται». Καί αὐτήν τήν ταπείνωση τήν ἐβίωνε. Πράττων μᾶς ἐδίδασκε. Καί, πράγματι, ζοῦσε μέ τόση ἀκρίβεια και νήψη. Ἦταν ἔκδηλο ὅτι ἀπαύστως περιπόλευε στόν οὐρανό, παρ' ὅλες τίς ἀρχιερατικές του μέριμνες. Διά τοῦτο συχνά μᾶς ἐπαναλάμβανε: «Ὅταν λειτουργεῖτε, νά λειτουργεῖτε μέ εὐλάβεια, σάν νά εἶναι ἡ τελευταία σας λειτουργία». Ἀλησμόνητες μᾶς μένουν οἱ μυσταγωγικές ἀρχιερατικές του ἱερουργίες. Ἡ παράστασή του ἦταν χερουβική. Καθώς λειτουργοῦσε, ἡ φωνή του δυνατή καί κρυστάλλινη, ἐπάλλετο και ἐδονεῖτο ὅλος. Καθ' ὅλη τή Θεία Λειτουργία ἦταν αἰσθητό ὅτι ἀπολάμβανε τή θεία δόξα. «Αὐτός μέν ἐν τῷ Θεῷ, ὁ δέ Θεός ἐν αὐτῷ ἀναπαυόμενος κατ' ἀνάκρασιν». Ὁ τρόπος ἐκδηλώσεως, ἀνεξαιρέτως, ὅλων τῶν ἐνεργειῶν του ἐντός ἤ ἐκτός τοῦ θυσιαστηρίου προσεπιβεβαίωνε, ὅτι ἦταν φορέας χάριτος καί ἁγιότητος. Ὅ,τι ἔπραττε, τό ἔπραττε ὡς κατενώπιον τοῦ θυσιαστηρίου, ὡς λειτουργός τοῦ Θεοῦ μέ ἀόρατο τελεσιουργό τόν Θεάνθρωπο καί Μέγα Ἀρχιερέα Ἰησοῦ Χριστό. Κατά τήν τέλεση τῶν Θείων Μυστηρίων καί ἰδιαίτερα στό Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἡ ὅλη στάση του καθομολογοῦσε ὅτι αὐτός ἱερουργοῦσε ὡς δοχεῖον

τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἡ στάση, οἱ κινήσεις του, ἡ μελωδική φωνή του, το ὕφος τοῦ προσώπου του, ἡ ἱεροπρεπής αἰσθητική παρουσία του παρέπεμπαν εὐθέως στό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ. Εἴτε ἐκφωνοῦσε, εἴτε ἀνεγίνωσκε, εἴτε ἐκήρυττε ἦταν πάντα μυσταγωγικός, ἐπιβλητικός, ἀνεπιτήδευτος, ἁπλός καί πειστικός. Προσευχόταν μέ ἔκσταση καί κατάνυξη. Κοινωνοῦσε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μέ πολλή προσοχή, δέος καί εὐλάβεια. Δέν θά ἦταν ὑπερβολή νά ποῦμε, πώς ὅταν λειτουργοῦσε ζοῦσε μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς καί αὐτή τή βιωματική ἐμπειρία του τη μετέδιδε πρός τούς ἱερεῖς καί τόν πιστό λαό.

Ὁ Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ Σπυρίδων ἔκρυβε στά μύχια τῆς καρδιᾶς του μιά ἀνεκλάλητη καί ἀτέρμονη ἀγάπη γιά τό Χριστό. Αὐτός ὁ θεῖος ἔρως ἦταν ἀειθαλής μέχρι τήν τελευτή του, διότι οἱ ρίζες του ἦταν ἁπλωμένες μέσα στή βαθειά του ταπείνωση. Μετέχοντας στη θεία ζωή, κατέστη ἀθάνατος. Ἦταν ἀναμφισβήτητα συνειδητός μιμητής τοῦ Χριστοῦ, φιλόθεος, φιλάγιος καί φιλάνθρωπος, φιλομόναχος καί φιλοπατερικός, ἀκτήμων καί ἀνιδιοτελής. Ἦταν μιά ἐκκλησιαστική μορφή πού ἐνέπνεε σεβασμό, χαρά καί ἐμπιστοσύνη στό πρόσωπό του, τούς λόγους καί τά ἔργα του. Ἦταν Ἐπίσκοπος ἀνεπίληπτος (Α΄Τιμ. 3,2), λειτουργός τῶν θείων μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας καί φιλακόλουθος «ὅλως ἱερωμένος Θεῷ».

Ἡ διοργάνωση τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἦταν κύριο μέλημα τοῦ Ἱεράρχου. Τό ἐνδιαφέρον του γιά τούς σπουδάζοντες τόν ὁδήγησε στην παραχώρηση τῆς μικρῆς του οἰκίας στή Θεσσαλονίκη, στήν ὁποία ἔβρισκαν οἱ φοιτητές δωρεάν κατάλυμα καί πλούσια ἀγάπη.

Εἶχε μεγάλο ἐνδιαφέρον καί ἀνησυχία γιά τή νεολαία τοῦ Λαγκαδᾶ, τή μόρφωσή της, γιά τήν καλή πορεία της, τά ἰδανικά, τούς στόχους καί τά ὀράματά της. Μέ τίς συνεχεῖς ὁμιλίες του στό ραδιόφωνο και στούς ναούς πού λειτουργοῦσε, προέβαλλε σέ ὅλους καί ἰδιαίτερα στους νέους, μέ σαφήνεια καί ἐνάργεια, τό πνεῦμα τῆς Ἑλληνορθοδοξίας και τῆς Ρωμιοσύνης. Ἡ παρουσία του πάντοτε ἦταν φωτεινή. Κοντά στα παιδιά τό πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπό ἀγάπη καί πνευματική στοργή. Ὁ πνευματικός του λόγος, οἱ παιδικοί του ἀστεϊσμοί καί τά ψυχωφελῆ ἀνέκδοτά του ἔκαναν τήν ἐπικοινωνία του ἄμεση καί ζεστή μέ τά παιδιά. Τό ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον γιά τήν πνευματική προκοπή ὅλων δεν ἔπαψε ποτέ, ἀκόμη καί ὅταν πληγωμένος ἀπό τήν ἀσθένεια συνέχιζε νά προσεύχεται γιά ὅλους, νά ρωτᾶ γιά τήν πορεία τῶν παιδιῶν, να χαίρεται γιά τήν πνευματική τους προκοπή καί νά συμβουλεύει γιά ὅ,τι ἔκρινε ἀπαραίτητο.

Ἡ στάση του καί ἡ ἐν γένει συμπεριφορά του ἀπέναντι στόν Ἱερό Κλῆρο καί τό χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τόν ἀνέδειξαν σέ στοργικό πατέρα καί καλό ποιμένα. Σεβόταν, ἐκτιμοῦσε καί ἀγαποῦσε πολύ τούς ἱερεῖς. Μεγάλο ἦταν τό ἐνδιαφέρον του καί ἐπίπονη ἡ ἀναζήτησή του γιά τήν ἐξεύρεση προσώπων μέ φόβο Θεοῦ καί καθαρότητα βίου, ἀλλά καί ἡ μεγάλη δοκιμασία καί ἡ προετοιμασία τους, πρίν ὁδηγηθοῦν στήν Ἱεροσύνη.

Ὁ Μητροπολίτης Σπυρίδων ἦταν ἕνας οὐράνιος ἄνθρωπος, ὑψωμένος πάνω ἀπ' τίς ἀνθρώπινες μικρότητες καί ἀδυναμίες, ἕνας ἀληθινός φίλος τοῦ Θεοῦ. Ἐναπέθετε τόν ἑαυτό του σ' Ἐκεῖνον. Γι' αὐτό καί σ' ὅλες τίς δοκιμασίες του ἦταν ἥρεμος. Εἶχε τήν πίστη ὅτι ὁ Θεός θα οἰκονομήσει τά πράγματα. Ἐνίσχυε καί πράϋνε τίς ταραγμένες ψυχές μέ τή διδασκαλία του, τό παράδειγμά του, τήν εὐεργεσία του. Ἄφηνε κάθε πρόνοια στό Θεό τῆς προνοίας. Τίποτε δέν ἔκανε πρός «τό θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις» (Ματθ. κγ΄,5). Ἐνδιαφερόταν γιά τήν ἐπαρχία πού ποίμαινε, φρόντιζε γιά τό ποίμνιό του καί πονοῦσε γιά τούς ἀνθρώπους του. Παροιμιώδεις ἔχουν μείνει οἱ ἀγῶνες του γιά νά μή δημιουργηθεῖ ΧΥΤΑ στήν ἐπαρχία Λαγκαδᾶ. Σέ ἔγγραφό του πρός τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Χριστόδουλο, τοῦὁποίου ζητοῦσε τή βοήθεια, ἀνέφερε: «Εἰς τήν τετάρτην δεκαετίαν τῆς διακονίας μου ὡς Ἐπισκόπου οὐκ ἔσχηκα ἄνεσιν καί βεβαίως ὄχι διά τον ἑαυτόν μου. Οἱ ἄνθρωποί μου πρέπει νά τύχουν καλυτέρας μεταχειρίσεως. Ἀρκεῖ ἡ ἐρήμωσις τῆς περιοχῆς καί καί ἡ ἐγκατάλειψις! Ἀρκεῖ ἡ φονική ἀπόφασις περί δημιουργίας ΧΥΤΑ δι' ὁλόκληρον τόν Νομόν πλησίον τῆς πόλεως Λαγκαδᾶ, πρᾶγμα πού ἀποτελεῖ καί τήν χαριστικήν βολήν διά τόν τόπον ἐν ἰσχύει τῆς Διεθνοῦς Συνθήκης RAMSAR, διά τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται εἰς τήν περιοχήν μας, λόγῳ λιμνῶν, ἡ δημιουργία ΧΥΤΑ καί

ὁλοκλήρου τοῦ Νομοῦ. Καθημερινῶς δέχομαι τά πικρά παράπονα τοῦ ποιμνίου μου, πλήν ἀνομολόγητα συμ φέροντα καταπατοῦν τό δίκαιον καί παραδίδουν εἰς ἀφανισμόν τούς ὀλίγους και ἀδυνάτους».

Τά τελευταία χρόνια, ὡς ὁ ἀρχαιότερος Ἱεράρχης τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὑπῆρξε ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Σέ προσφώνησή του, λοιπόν, πρός τόν Ἀρχιεπίσκοπο καί τούς Συνοδικούς Συνέδρους μεταξύ τῶν ἄλλων ἀνέφερε: «Κατεστάθημεν Ἐπίσκοποι ἐλέει καί οἰκτιρμοῖς τοῦ μεγάλου Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ... ἐπιδείξωμεν σπουδήν πρός γνῶσιν τοῦ εὐαγγελικοῦ Νόμου, ζήσωμεν ἀσκανδαλίστως πιστεύοντες ὀρθῶς καί ζῶντες καθαρῶς. Και ὁ λόγος ἡμῶν τρέχει καί ὁ λαός ὁδηγεῖται εἰς νομάς σωτηρίους. Φρονοῦμεν ταπεινῶς, ὅπως ἀγωνισθῶμεν μετά ζήλου διά τόν εὐαγγελισμόν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ συσκεπτόμενοι διά τήν λύσιν τῶν ἀναφυομένων ἑκάστοτε προβλημάτων μή φειδόμενοι κόπου καί ταλαιπωρίας. Προς ἀναζήτησιν τῶν πεπλανημένων καί παραμυθίαν καί ἐνίσχυσιν τῶν πεινώντων καί ἀστέγων ...Χωρήσωμεν καί ἐν συμφωνίᾳ ὁμολογήσωμεν Τριάδα ὁμοούσιον. Ἕως καιροῦ ἔχομεν ἐργαζώμεθα τό ἀγαθόν πρός πάντας... Δύσκολοι οἱ καιροί καί τό κλυδώνιον

χαλεπόν. Ὅμως καί ὁ Θεός βοηθός καί σκεπαστής. Μή μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος. Καλούμεθα εἰς πανστρατιά, προκειμένου νά χειραγωγηθοῦν οἱ παραπαίοντες και διά νά εὕρουν οἱ παραπλανηθέντες φῶς τό ἀνέσπερον τό φωτίζον και ἁγιάζον πάντα ἄνθρωπον».

Βέβαια ἡ μεγάλη δραστηριότητα τοῦ Γέροντα δέν ἦταν δυνατό να συνεχίζεται ἐπ' ἄπειρον. Κάποτε θά διακοπτόταν. Τό ἀντιλαμβανόταν καί ὁ ἴδιος. Ἴσως νά εἶχε καί κάποια ἐσωτερική πληροφορία, γιατί πολλές φορές στά κηρύγματά του, ὅταν μιλοῦσε γιά τή μετάνοια, τόνιζε: «Νά μετανοήσουμε, νά εἴμαστε ἕτοιμοι, γιατί τό κυπαρίσσι εἶναι μπροστά μας». Καί ὅταν ἀκόμη ἀργότερα ὑπέφερε ἀπό τή δοκιμασία τῆς ἀσθένειας, αὐτός συνέχιζε ἀμείωτα τό ποιμαντικό του ἔργο. Ἀνταποκρινόταν πρόθυμα καί μέ χαρούμενη διάθεση στά καθήκοντά του και προσπαθοῦσε νά ἀνταποκριθεῖ στήν ἀγάπη τοῦ ποιμνίου του, πού τοῦ τήν ἔδειχναν ποικιλότροπα.

Ἡ κάμψη τῆς ὑγείας τοῦ Γέροντα προχωροῦσε σταθερά. Ἄρχισαν οἱ εἰσαγωγές στά νοσοκομεῖα καί οἱ ἀναγκαῖες θεραπευτικές βοήθειες, ἀγωγές καί ἀκτινοθεραπεῖες. Σέ ὅποιο νοσοκομεῖο κι ἄν πήγαινε, ὅλοι ἔδειχναν ἐνδιαφέρον γιά τήν ὑγεία τοῦ Ἐπισκόπου καί ὅλοι ἦταν πρόθυμοι νά παράσχουν κάθε βοήθεια, γιατί, καθώς ἔλεγαν, ἡ ἐκτίμησή τους πρός τό πρόσωπο τοῦ Γέροντα ἦταν μεγάλη καί σ' αὐτό συνέβαλε καί ἡ γαλήνια μορφή καί ἡ στάση τοῦ ἀσθενοῦς. Ζητοῦσε καί μεταλάμβανε συχνά τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἔπερνε δύναμη καί ζωή ἀπό τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τήν παρουσία τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου.

Ἀντιμετώπιζε ἄφοβα καί μέ ἡρεμία τήν ἀσθένειά του, τούς πόνους ἀλλά καί τό θάνατο. Τό κομποσχοίνι καί τό Ψαλτήρι δέν ἔλειπαν ἀπό τά χέρια του. Ἀκόμα καί μέσα στό αὐτοκίνητο κατά τίς καθημερινές ἐξορμήσεις του διάβαζε τούς Ψαλμούς καί προσευχόταν.

Τίς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Νοεμβρίου 2009 κατέρρευσε σωματικά. Κανείς δέν πίστεψε ὅτι φεύγει. Εἴχαμε συνηθίσει στήν ἰδέα τῶν παλινδρομήσεων τῆς ἀσθενείας του. Ἀλλά αὐτή ἡ κατάσταση δέν μποροῦσε νά συνεχισθεῖ τώρα πιά.

Ἡ εἴδηση τῆς ἐπιδείνωσης τῆς ἀσθενείας του διαδόθηκε παντοῦ.

Γι’ αὐτό πλήθη λαοῦ ἔρχονταν καθημερινά γιά νά τόν δοῦν, νά πάρουν τήν εὐχή του. Ὅλα ἔδειχναν ὅτι θά φύγει ἀπό τήν κοιλάδα αὐτή τοῦ κλαυθμῶνος. Ἡ νόσος τόν καταβάλλει ὁλοένα καί περισσότερο. Το σῶμά του ἀποστεωμένο πιά φθίνει συνεχῶς. Στόν ταπεινό χῶρο πού διέμενε ἔρχονταν νά τό ἐπισκεφθοῦν ἄνθρωποι ὅλων τῶν τάξεων. Τά μάτια μας ἀποθανάτισαν συγκινητικές στιγμές. Ἡ ταπεινή παρουσία του γίνεται κάτοπτρο στόν κάθε ἐπισκέπτη. Οἱ δυνατοί ἔνοιωθαν ἀδύνατοι μπροστά του, γιατί τούς λύγιζε ἡ ἀρετή του. Οἱ ἀδύνατοι πάλι ἔνοιωθαν δυνατοί, γιατί τούς ἐνίσχυε ἡ θεϊκά του ἀγάπη. Ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας του ἄρχισε νά παίρνει ἐπικίνδυνη τροπή. Ὅδευε ἥρεμα πρός τόν θάνατο. Κι ἔσβησε σάν πουλί. Σάν νά ἔγειρε για ὕπνο.

Ἐκεῖ στό ἀγαπημένο του Μοναστήρι τῆς Ἁγίας Τριάδος Πέντε Βρύσεων. Ἦταν Παρασκευή 4 Δεκεμβρίου 2009 καί ὥρα 14.50΄. Ἡ ψυχή τοῦ Ἐπισκόπου φτερούγισε γιά τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ «ἐν χώρᾳ ζώντων», «ἐν σκηναῖς Δικαίων», πλήρης ἡμερῶν, γιά νά ἀναπαυθεῖ στίς αὐλές τοῦ Κυρίου προσαγόμενος ἀπό τούς μεγάλους ἑορταζόμενους Ἁγίους τῆς ἡμέρας, τήν Ἁγία μεγαλομάρτυρα Βαρβάρα, τόν ὅσιο Ἰωάννη Δαμασκηνό καί τόν ἱερομάρτυρα Σεραφείμ ἐπίσκοπο Φαναρίου.

Τό ἄγγελμα τοῦ θανάτου διαδόθηκε ἀστραπιαία σέ ὁλόκληρη τη Μητρόπολη Λαγκαδᾶ καί σκόρπισε παντοῦ θλίψη καί συγκίνηση. Ἐνημερώθηκε ἀμέσως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος καί ὁ ἀρχιγραμματεύς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μετά τοῦ ὁποίου κανονίσθηκε νά ψαλλεῖ ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία καί να πραγματοποιηθεῖ ἡ ταφή τήν Κυριακή 6 Δεκεμβρίου.

Μετά ἀπό λίγη ὥρα κατέφθασε ὁ Τοποτηρητής τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καί Ἀρδαμερίου κ. Νικόδημος καί συγκινημένος τέλεσε τό πρῶτο τρισάγιο. Ἀμέσως μετά ἄρχισε ὁ εὐπρεπισμός τῆς σοροῦ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου. Ἡ καμπάνα τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ ἄρχισε νά χτυπᾶ πένθιμα καί ἀκολούθως ὅλων τῶν ναῶν τῶν ἐνοριῶν τῆς Μητροπόλεως.

Μετά ἀπό λίγες ὧρες ἡ πάντιμος σορός τοῦ Μητροπολίτου μεταφέρθηκε στόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό τῆς Πολιούχου τοῦ Λαγκαδᾶ Ἁγίας Παρασκευῆς καί ἐτέθη εἰς προσκύνηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ. Ὁλόκληρη ἡ πόλη καί ἡ ἐπαρχία τοῦ Λαγκαδᾶ πενθοῦσα καί κλαίουσα παρήλασε μέ ἀπόλυτη τάξη μπροστά ἀπό τό ἱερό σκήνωμα καί ἀπέθεσε τόν φόρο τῆς τιμῆς καί εὐχαριστίας της ἀποκομίζοντας ὡς ἀντιμισθία τήν πατρική του εὐλογία. Ὅλοι ἔκλιναν εὐλαβῶς καί ἀσπάζονταν το πατρικό χέρι μέ τήν χαρακτηριστική γιά τούς μοναχούς εὐκαμψία του.

Ὁ περίκλυτος τῆς ὁσιοπαρθενομάρτυρος Ναός, ὁ ὁποῖος ἐπί σαράντα δύο ἔτη εἶχε ἀπολαύσει τόν σεβάσμιο Ἱεράρχη ἱερουργοῦντα τά θεῖα Μυστήρια καί καταπλήσσοντα μέ τή ρητορική του δεινότητα τά πλήθη τῶν ἐκκλησιαζομένων

ἀφυπνίζοντας τίς συνειδήσεις, δέχθηκε στους κόλπους του τόν πολιό καί ἀκάματο Ποιμενάρχη του ὑπνοῦντα τον ὕπνο τοῦ δικαίου καί τετελειωμένο.

Τό πρωΐ τοῦ Σαββάτου τελέσθηκε μέ πολύ κατάνυξη Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μιλήτου κ. Ἀποστόλου, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξε τό Θεῖο Λόγο ἐπικεντρώνοντας τό ἐνδιαφέρον καί ἐγκωμιάζοντας κυρίως τό βίο καί τήν πολιτεία τοῦ πεφωτισμένου καί χαρισματικοῦ Ἱεράρχου. Μετά τή Θεία Λειτουργία ἄρχισε πάλι τό προσκύνημα τοῦ σκηνώματος ὑπό τοῦ κλήρου και τοῦ λαοῦ, τό ὁποῖο συνεχίσθηκε καθ’ ὅλην τήν διάρκεια τῆς ἡμέρας. Ἕνα προσκύνημα συνεχές, πυκνό καί εὐλαβικό, μέ τή χαρακτηριστική συμμετοχή πολλῶν παιδιῶν καί νέων ἀνθρώπων.

Τήν ἑπομένη ἡμέρα, Κυριακή 6 Δεκεμβρίου, ἑορτή τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τελέσθηκε Ἀρχιερατικό Συλλείτουργο προεξάρχοντος τοῦ Τοποτηρητοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους και Ἀρδαμερίου κ. Νικοδήμου μέ τή συμμετοχή τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Θερμῶν κ. Δημητρίου καί πλήθους κληρικῶν. Μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας ὑπό τόν πένθιμο ἦχο τῶν κωδώνων τῶν ναῶν καί τῶν πένθιμων ἐμβατηρίων τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Λαγκαδᾶ τό σκήνωμα τοῦ Ποιμενάρχου λιτανεύθηκε στίς κεντρικές ὁδούς τῆς πόλεως τοῦ Λαγκαδᾶ, γιατί δέν θά δινόταν ἡ εὐκαιρία μετά τή νεκρώσιμη ἀκολουθία, νά γίνει περιφορά τοῦ σκηνώματος, ἐπειδή ὁ τάφος βρισκόταν στό παρακείμενο τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἱερό παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος.

Στίς 3 ἡ ὥρα τό μεσημέρι ἐψάλη ἡ ἐξόδιος Ἀκολουθία, ἡ ὁποία ὑπῆρξε ἰδιαίτερα συγκινητική. Σέ αὐτήν προεξῆρχε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος καί ἔλαβαν μέρος οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες: Θεσσαλονίκης Ἄνθιμος, Γρεβενῶν Σέργιος, Μιλήτου Ἀπόστολος (Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Γουμενίσσης Δημήτριος, Βεροίας καί Ναούσης Παντελεήμων, Καστορίας Σεραφείμ, Βρεσθένης Θεόκλητος, Φλωρίνης Θεόκλητος, Κασσανδρείας Νικόδημος, Νευροκοπίου Ναθαναήλ (Πατριαρχείου Βουλγαρίας) Σερρῶν καί Νιγρίτης Θεολόγος, Σιδηροκάστρου Μακάριος, Ζιχνῶν καί Νευροκοπίου Ἱερόθεος, Ἐλευθερουπόλεως Χρυσόστομος, Σερβίων καί Κοζάνης Παῦλος, Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως Βαρνάβας, Πολυανῆς καί Κιλκισίου Ἐμμανουήλ, Εἰρηνουπόλεως Δημήτριος (Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας) καί Θερμῶν Δημήτριος. Παρέστησαν συμπροσευχόμενοι οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες: Νέας Κρήνης και Καλαμαριᾶς Προκόπιος, Κίτρους καί Κατερίνης Ἀγαθόνικος καί ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θεουπόλεως Παντελεήμων.

Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἐξεπροσώπησε ὁ Τοποτηρητής Σεβ. Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ, Ἁγ. Ὄρους καί Ἀρδαμερίου κ. Νικόδημος, ὁ ὁποῖος καί ὁμίλησε. Ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁμίλησε ὁ τότε Ἀρχιγραμματεύς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμ. Κύριλλος Μισιακούλης, ὁ ὁποῖος ἐξεφώνησε τόν ἐπικήδειο λόγο καί

μεταξύ ἄλλων ἀνέφερε καί τά ἑξῆς: «Ὁ Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ κυρός Σπυρίδων, ὁ πρῶτος τῇ τάξει Ἀρχιερεύς καί Ἀντιπρόεδρος τοῦ Σεπτοῦ Σώματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τήν μεσημβρίαν τῆς 4ης μηνός Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. μετά λαμπράν τε καί καρποφόρον ἀρχιερατικήν διακονίαν, διαρκείας τεσσαράκοντα δύο ἐτῶν ...Βαρύ τό πένθος τῆς Ἐκκλησίας. Βαρεία ἡ ἀπώλεια τῆς Ἱεραρχίας. Μεγάλη ἡ ὀδύνη τῶν συγγενῶν καί τῶν φίλων. Δακέθυμος ἡ θλίψις τῶν πνευματικῶν τέκνων. Βαθεία ἡ πληγή τῆς τοπικῆς ταύτηςἘκκλησίας... Εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Λαγκαδᾶ, ὡς ὁμολογεῖ ὁ ἱερός κλῆρος καί ὁ εὐσεβής λαός αὐτῆς, μαρτυροῦν δέ ἀδιαψεύστως τά καλά ἔργα, ἡ προσφορά τοῦ μακαριστοῦ Ἱεράρχου ὑπῆρξε τόσον μεγάλη, ὥστε νά εἶναι ὄντως θαυμαστή ...Ἀλλ' ἐπειδή κατά τήν κρατοῦσαν εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν παράδοσιν, ὁ ἐπίσκοπος δέν ἀνήκει μόνον εἰς τήν ἐπισκοπήν, εἰς ἥν ἐξελέγη, ἐχειροτονήθη καί κατεστάθη, ἀλλά καί εἰς τήν ὅλην Ἐκκλησίαν, ὁ Μητροπολίτης Σπυρίδων διεδραμάτισε σημαντικώτατον ρόλον εἰς τήν ἀντιμετώπισιν τῶν σοβαρῶν καί κρισίμων ζητημάτων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ὡς μέλος τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς πολλλάς περιόδους, ὡς μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καί Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τήν ἐνδοποιμαντικήν ζωήν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καί τήν προβολήν Αὐτῆς. Εἰς τήν ἀποστολήν του διέθετε τόν ὁπλισμός τῆς θεολογικῆς γνώσεως, τῆς ἀρχιερατικῆς συνέσεως, τῆς προσηνοῦς σοβαρότητος, τῆς εὑρηματικῆς σκέψεως καί τῆς φιλικῆς πρός πάντας διαθέσεως. Ὁ Μητροπολίτης Σπυρίδων ἦτο και ὁ θεολόγος τοῦ σπουδαστηρίου, ὁ μελετητής τῶν Γραφῶν, ὁ ἐρευνητής τῆς πατερικῆς σκέψεως καί ὁ ἀκάματος Ἱεροκῆρυξ.

Τό σημαντικώτατον πάντων εἶναι ὅτι ὁ Λαγκαδᾶ Σπυρίδων ἠγάπα καί ἐλάτρευε τόν Χριστόν, ἠγάπα καί διηκόνει τήν Ἐκκλησίαν, ἠγάπα τό ποίμνιόν του καί ἐμερίμνα ἀπαύστως ὑπέρ αὐτοῦ, δι’ αὐτό καί ἀντηγαπάτο ὑπ’ αὐτοῦ. Ἡ ἱστορική αὕτη Ἱερά Μητρόπολις διά τοῦ ἱεροῦ κλήρου καί τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὅλη διά τῶν ἐπιζώντων Ἱεραρχῶν καί τῶν λοιπῶν στελεχῶν Αὐτῆς, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι καί τά πνευματικά τέκνα θά ἐνθυμοῦνται ἐσαεί τόν ἐκλεκτόν τῆς ποίμνης τοῦ Χριστοῦ ποιμένα.

Διότι ὁ ἀοίδιμος Ἱεράρχης, ἵνα ἐπιγραμματικῶς εἴπω, διεκρίνετο διά τό γνήσιον ὀρθόδοξον φρόνημα αὐτοῦ, διό καί ὑπέρ τῆς Ὀρθοδοξίας γραπτῶς τε καί προφορικῶς ἐμαρτύρει. Διέθετε θεολογικήν κατάρτισιν, ἡ ὁποία τοῦ ἐχάριζε λόγον μεστόν νοημάτων. Εἶχε βαθύ ἐκκλησιαστικόν φρόνημα, διό καί περί τῆς Ἐκκλησίας πάντοτε ὡμίλει. Συνεδύαζε τήν δημιουργικήν φαντασίαν μέ τήν ρεαλιστικήν προσαρμοστικότητα. Διέθετε ἄριστον λειτουργικόν ἦθος καί ὑποδειγματικόν τελετουργικόν ὕφος.

Ἀληθής ἱερουργός τοῦ κηρυγματικοῦ λόγου ἐπειδή προετίμα ὀρθῶς τό χριστοκεντρικόν περιεχόμενον αὐτοῦ. Ἦτο ὁμιλητής ἀκριβολόγος μέ ρητορικήν γλαφυρότητα. Ἐπίσκοπος θεληματικός ἐπ’ ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις τοῦ βίου αὐτοῦ, μέ τόσον ἔκδηλα τά ἐξωτερικά σημεῖα τῆς ἐκ τῆς νόσου σωματικῆς φθορᾶς αὐτοῦ, γιγάντια ἀληθῶς συμμετοχή εἰς τά καθήκοντα καί τάς ὑποχρεώσεις του ὡς Ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξε μία ἀδιάψευστος ἐπιβεβαίωσις καί τερματική ἐπισφράγισις τῆς ἐξόχου δυναμικῆς καί πληθωρικῆς προσωπικότητος αὐτοῦ.

Ὁ ἱερός οὗτος ἀνήρ «ἠγωνίσθη τόν καλόν ἀγῶνα τῆς πίστεως, ἐπελήφθη τῆς αἰωνίου ζωῆς, εἰς ἣν καί ἐκλήθη καί ὡμολόγησε τήν καλήν ὁμολογίαν ἐνώπιον πολλῶν μαρτυριῶν» (Α΄ Τιμοθ. στ΄12). Ὁ Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ Σπυρίδων Τραντέλλης ἀνεδείχθη, χάριτι θείᾳ, ἐπίσκοπος ἄξιος καί δημόσιος ἀνήρ σπουδαῖος.

Τίμιε πάτερ καί δέσποτα, μέ τό διαβατήριον τῆς πίστεως καί τῶν καλῶν ἔργων, τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ἀγάπης, τῆς μετανοίας καί τῆς συμμετοχῆς μέχρι καί τῆς τελευταίας ἡμέρας εἰς τό Ποτήριον τῆς ζωῆς, πορεύεσαι εἰς τήν ποθεινήν πατρίδα.

Αἰωνία Σου καί ἄληστος ἡ μνήμη ἀοίδιμε Μητροπολίτα Λαγκαδᾶ Σπυρίδων!».

ΠΛΗΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ ΕΔΩ